

РЕШЕНИЕ

№ 14660

гр. София, 13.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **3444** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. Н. Г. от [населено място], подадена чрез адв.В. Б. от САК, срещу Заповед № 894/20.03.2024г. и Заповед № 895/20.03.2024г., двете заповеди, издадени от младши автоконтрольори в отдел „Пътна полиция“ в СДВР. С първата посочена заповед - № 894/20.03.2024г., спрямо Н. Н. Г. е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.б от Закона за движение по пътищата, а именно – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. С втората посочена Заповед № 895/20.03.2024г. издадена от П. К., мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, спрямо Н. Н. Г. е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.б от Закона за движение по пътищата, а именно – прекратяване на регистрацията на МПС - лек автомобил марка А. А-4 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. Г., за срок от 6 месеца.

Твърди се в жалбата, че двете заповеди са издадени от некомпетентен орган, при неспазване изискването за форма на административния акт и в нарушение на материалния закон. Във връзка с последното се сочи, че резултата от изследването за употреба на наркотично вещество на водача Н. Г. е спорен, с позоваване и на резултат от извършено на следващия ден изследване в друга лаборатория за употребата на наркотични вещества, който е отрицателен. Поддържа се, че проведеното изследване с Drager DrugTest 5000 не е годно доказателствено средство, както и, че резултата от

тези тестове не се ползва с висока степен на достоверност. Сочи се, че двете заповеди са издадени във връзка с едно и също нарушение, препращат към един и същ акт за установяване на административно нарушение, но в заповедите са налице различия във фактите по отношение на времето (часа) на управление на МПС. Оспорва се и компетентността на издателя на заповедите за прилагане на ПАМ. Иска се отмяната им и присъждане на сторените в производството разноски.

В хода на съдебното производство, жалбоподателката, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С. К., преупълномощена от адв.Б., която поддържа жалбата. В позиция по същество моли обжалваните заповеди да се отменят, по доводи, развити в представени писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по представен списък на разноските.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.03.2024г. около 16.20 часа, в [населено място], по ул.К. водопад с посока на движение ул.Т. К., жалбоподателката управлявала собственият си лек автомобил „А. А 4“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена полицейска проверка пред № 60 на посочената по-горе улица с D. test 5000 с № ARJF -0040 за наличие на наркотични вещества или техни аналози, тестът отчел положителен резултат за употреба на Канабис -25, отразен в проба № 403 от 20.03.2024г., 17.32 часа. Извършена е и проверка за употреба на алкохол с техническо средство – АРДМ 7510 с фабричен номер 0206, като уредът отчел 0 промила алкохол. На водача Н. Г. е издаден талон за изследване № 0150630 с холограмни стикери към талона, с който да даде кръв за установяване на употребата на наркотични вещества във ВМА в срок до 45 минути от връчване на талона в 18.30 часа на 20.03.2024г. Н. Г. се явила във ВМА на 20.03.2024г. в 18.49 часа, но видно от констатацията в Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, е отказала да даде кръв и урина за извършване на експертиза.

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА № 1178996/20.03.2024г. от П. Т. К., мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за извършено административно нарушение на чл.5 ал.3 т.1 пр.2 от Закона за движение по пътищата – управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Съобразно отбелязването в съставения АУАН Н. Г. не е направила възражения .

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № 894/20.03.2024 г. от Д. Н. Н., на длъжност младши автоконтрольор, 2 група, 1 сектор при ОПП- СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, с която спрямо Н. Н. Г. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. В заповедта е съобразено съставянето на АУАН серия ГА № 1178996/20.03.2024г. срещу Н. Г., като е посочено, че тя на 20.03.2024г. около 16.20 часа управлявала лек автомобил „А. А 4“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [улица], след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство - D. test 5000 с № ARJF -0040 в 17.31 часа. Заповедта е връчена на Н. Г. на 20.03.2024г.

Констатациите в АУАН серия ГА № 1178996/20.03.2024г. са обосновали и издаването на Заповед № 895/20.03.2024 г. от П. Т. К., на длъжност младши автоконтрольор, 02 група, 01 сектор при ОПП- СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2А, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, с която спрямо Н. Н. Г., като собственик на лек автомобил „А. А 4“ с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на посоченото МПС за срок от 6 месеца. На основание чл.172 ал.2 т.3 от ЗДвП, със заповедта е отнето свидетелството за регистрация на МПС с №[ЕИК] и табели с регистрационен номер СВ 3315 НВ. Заповедта е връчена на Н. Г. на 20.03.2024г. В мотивите на заповедта е посочено, че е съставен АУАН серия ГА № 1178996/20.03.2024г. срещу Н. Г., която, в качеството на собственик, на 20.03.2024г. около 16.20 часа, управлява лек автомобил „А. А 4“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по ул.К. водопад от бул.Г. Д. към ул.Т. К., след употреба на наркотични вещества или техни аналози установено с техническо средство - D. test 5000 с № ARJF -0040 в 17.38 часа.

По делото като писмени доказателства са приети материалите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспорените заповеди за прилагане на ПАМ. Приет като доказателство, представен от жалбоподателката е лабораторен резултат от Медико-диагностична лаборатория „К.“ от 21.03.2024г. на Н. Г. за резултат от теста / изследване, в който е отразен негативен резултат (-) за канабис, както и за други посочени в резултата наркотични вещества. В резултата не е посочен метода, който е използван, за да се получи резултата, нито какво е изследвано като проба и по какъв начин.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу два акта / заповеди, които подлежат на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Издадените две заповеди за налагане на ПАМ, представляват индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговарят на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в административния акт следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителната административна мярка по този закон се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административнонаказващия орган, съобразно преследваната от закона цел.

Разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН установява, че органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.

172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-8297/01.11.2018г. издателят на Заповед № 895/20.03.2024 г. - П. Т. К., е назначен на длъжност младши автоконтрольор, 02 група, 01 сектор при Отдел Пътна полиция – СДВР. Със Заповед № 513з-5070/21.07.2015г. издателят на Заповед № 894/20.03.2024 г. – Д. Н. Н., е назначен на длъжност младши автоконтрольор, 02 група, 01 сектор при Отдел Пътна полиция – СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР държавните служители в отдел Пътна полиция на СДВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171 т.1,2 и т.2а, т.4, т.5 б.а и т.6 от ЗДвП. Структурите от МВР, определени да осъществяват контрол по ЗДвП, както и териториалния обхват на правомощията им, са определени в Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи.

Поради изложеното съдът приема, че оспорените заповеди за налагане на ПАМ са издадени от компетентен орган - мл.автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" -СДВР. Заповед № 894/20.03.2024 г. и Заповед № 895/20.03.2024 г. са издадени в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в тях са посочени фактическите и правни основания за издаването им, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Неоснователни са оплакванията в жалбата, затова че в двете заповеди е посочен различен час на проверката за употреба на наркотични вещества или техни аналози извършена с D. test 5000 с № ARJF -0040 - в 17.31 часа в Заповед 0 894/20.03.2024г. и в 17.38 часа в Заповед № 895/20.03.2024г. Резултата от самия тест, видно от часа, посочен в него е от 20.03.2024г. – 17.32.05 часа. Тези разминавания в часа на теста от няколко минути не са съществени и не се отразяват на законосъобразността на издадените заповеди.

Съществено за преценката за законосъобразността на оспорените заповеди е обстоятелството, че те са издадени въз основа на констатациите в акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, както и датата и мястото на нарушението, обстоятелствата при които е установено нарушението и иззетите писмени и веществени доказателства, както и номера на пробата на теста, установяваващ положителен резултат за употреба на канабис от жалбоподателката Н. Г...

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорените заповеди, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

Съдът, намира че в двете оспорени заповед се съдържат фактически основания, обосновавали издаването им, като липсват допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Оспорените заповеди са издадени и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки. Предвид доводите в жалбата и представения от жалбоподателката лабораторен резултат от Медико-диагностична лаборатория „К.“ от 21.03.2024г. на Н. Г. от теста / изследване, в който е отразен негативен резултат (-)

за канабис, както и за други посочени в резултата наркотични вещества, съдът отбелязва следното:

В чл.1 ал.1 от приложимата Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е предвидено, че тя урежда редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства (МПС), трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози. В член 1 ал.3 от същата наредба е посочено, че концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания, т.е. чрез използване на един от посочените начини. Съобразно чл.6 ал.10 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Изразената позиция относно теста D. test 5000 и резултатите от него в представеното от жалбоподателката писмо № 196р-4502/16.06.2023г. на ВПД директор на Национален институт по криминалистика е мнение на експерт, което при спазен ред на наредбата за установяване на употребата на наркотично вещество от водач на МПС, не представлява доказателство, променящо изводите за наличие на фактическо основание за издаване на оспорените заповеди. Т. основание не представлява и лабораторен резултат от Медико-диагностична лаборатория „К.“ от 21.03.2024г. на Н. Г. с резултат от теста / изследване негативен резултат (-) за канабис, тъй като изследването не е извършено по реда и със способите, посочени в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Действията на жалбоподателката по управление на МПС след употреба на наркотично вещество, установено по надлежния ред, са основание за прилагането спрямо нея на принудителните административни мерки по чл.171 т.1 б.б от ЗДвП и по чл.171 т.2а б.б от ЗДвП, за които законосъобразно са издадени Заповед № 894/20.03.2024г. и Заповед № 895/20.03.2024г., двете заповеди, издадени от младши автоконтрольори в отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

Жалбоподателката не обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявала цитираното в акта моторно превозно средство на посочените дата, място и час, както и след констатираната употреба на наркотични вещества – канабис с посоченото техническо средство.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите, както и да осигури безопасността на движението по пътищата.

Предвид изложеното, съдът приема, че в случая двете принудителни

административни мерки са приложени в съответствие с целта на закона и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваните заповеди са законосъобразни, като издадени от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и при съответствие с целта на закона и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, бб състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. Г. от [населено място], срещу Заповед № 894/20.03.2024г. издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с която спрямо Н. Н. Г. е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.б от Закона за движение по пътищата, а именно – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. Г. от [населено място], срещу Заповед № 895/20.03.2024г. издадена от мл.автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с която спрямо Н. Н. Г. е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б.б от Закона за движение по пътищата, а именно – прекратяване на регистрацията на МПС - лек автомобил марка А. А-4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Г., за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 изр.2 от ЗДвП.

СЪДИЯ: